

અગર હોતે કદી વાયા

અગર હોતે કદી વાયા, પશુ, પંખી યા પુષ્પોને;
 પુકારી “જ્ઞાની”ને કહેતે, અમોને ‘મોક્ષ’ આપો ને !
 કરમફળ-ચેતના પીરસી, અમે તો જીવતર તપવ્યું;
 મનુષ્યનો જન્મ લેવાને, જુઓ ને, કાર્ય-ફળ લૂંટવ્યું.
 મહાપુણ્યેનાં આધારે, મળે મનખો અને બુદ્ધિ;
 જે સાધનથી મિલે મોક્ષ જ, પ્રકર્તિ તોડે જ્ઞાન-કૃતિ.
 બહુ જન્મો કૂટ્યું અજ્ઞાન, ન આવ્યો તોયે ક્યાંયે પાર;
 અસીમિત અજ્ઞતાનો જુવાળ, ને ‘જ્ઞાને’ સત્ય-શિવમ્ પાળ.
 અનંતા કાળથી સેવ્યાં, ને પોષ્યાં પ્રાકૃતિક ગુણો;
 ગુનેગારીથી દેહ ખડો, વિદેશે ચોંટ્યો ગાઢ ચૂનો.
 મહામિથ્યાત્વી મોહકરસ, પડળ મીઠાં મહીં ઝેરી;
 ફક્ત સામગ્રીનાં સ્નેહી, લૂંટે છે ‘ઘાટ’માં વેરી.
 કળિકાળે નજર સામે, અનાડી લોક થ્યાં ભેળાં;
 ઘરોઘર કલેશ ને વેરો, ઝઘડતાં માત-પિત-બેટા.
 યહાં તો ઘાટમાં ફરતાં, લૂંટે છે લોક જોઈ લાગ;
 સજ્જનનો સ્વાંગ ધારીને, હણે મૃગલાં શિકારી વાઘ.
 જુઓ બુદ્ધિથી મારે છે, તે શેઠઈ પાપનુબંધી;
 જે ખરચે બુદ્ધિ ઉપકારે, ન આવે ત્યાં કદી મંદી.
 જુઓ સહુ વૃક્ષ-ભેંસો-ગાય, જીવે છે વિશ્વ ઉપકારાય;
 જીવે છે અન્ય હિતારથ, ને માનવ પાપથી છલકાય.
 ગપોટ્યું બાળપણ ગમતે, ગદ્ગદ-પચ્ચીસી ગઈ ભમતે;
 યુવાની વેડફાતી ચલી, તો ક્યારે ‘આત્મ-લક્ષ’ થશે ?
 કહ્યું તેથી જ બાંધો પાળ, વહેતાં પાણી રોકી જાણ;
 જવાની ચાંદની દી ચાર, પછી તો રાત ને મહોંકાણ.
 સીધી, સાદી, સરળ ભાષા, અહો ! જો ‘જ્ઞાન’ પણ સહેલું;
 પ્રગટ “જ્ઞાની”ને ઉર-આગમ, સ્વયં-મૂળ મોક્ષ-હીર પહેલું.
 જગતનો વિસ્મૃતિકારક, ગજબ ‘દાદાજી’નો સત્સંગ;
 અનુપમ સારભૂત એક જ, યશારથ મોક્ષદાન અસંગ. – અગર...